

Korpa Tamás

SZISZ

Rőser úr kegytárgyboltja volt a földalatti ellenállás központja.
Crişan utca, hetvenes évek.
az egyik koporsóban illegális telefonkészülék, a másikban bejegyezetlen írógép működött.
mécsesekkel telt meg a zongora – ez a jel, ha foglalt valamelyik szemfedő.
a gázlángszín szőnyegen hosszan vártunk a sorunkra.
közben a pinceüzletben a talajvíz a szemünkig kúszott fel.
s én pechemre, nevetőizomlazítót kentem magamra mindig,
ha ide jöttem.
akkor léptem be, amikor Szisz távozott.
mosóport és vizes ruhákat cipelt, márványhátizsákja hangosan korgott.
mint egy forgó hirdetőoszlop, körbenézett.
aztán kiment.

Balogh Ferencre gondolok. az önmegfigyeléseire.
hogy minden lépése *ide néz : oda néz : ide néz : oda néz.*
és az a rosszul összeforrt nézés.
habarcsos nyál lehetett az ajkai között.
kijutni magadból a fej szellőzőnyílásain keresztül. mondogatom,
s a pincéből felhozok egy doboz kővé fagyott Ursust.
lefejtem róla a fémet. zsineggel vágom. egy kisebb italdarabkát elevenen lenyelek.
új ízületeket növeszt jelentékeny helyeken, hogy rám-csukódjon, az álom.

A FILHARMÓNIA TATAROZÁSA

lábuknál fogva kiselejtezett székeket vernek a konténer falához.

LÁTOM A SZAMOSBAN FÜRDENI KAFKÁT

Gálfalvi Györgynek

mielőtt öreg lettem, áttetsző és süket, azt kértem
az enyéimtől: a lehallgató készülékemből készíttessék el a halló-
készülékemet. a salétromos kis íróasztalom titokfiókjában
őrzöm, meg fogjátok találni, tettem hozzá.
és lezártam bizonytalan időre a füleimet.

a salétromos kis íróasztal titokfiókjába rejtették.
véletlenül nyitottam be oda egy késő délután.
mint egy második bőr, rám nőtt a felismerés. szabadesés
egy helyben, egymás után többször. 2 db elkerekedett szem.
testembe költözött a zimankó, akármerre néztem, hó hullt belőlem.
köldökömben, ebben a betömött régi kútban gyűlt össze az olvadék.
arra gondoltam, vízbe fojtom. vagy ráhúzom egy nyársra és addig
pörkölöm, ameddig megsül. végül a libabőrös asztalterítőbe
göngyöltem a készüléket. az ablak alatti éger szélvédett ágára
erősítettem közönséges dróttal.
onnantól egy türelmetlen ifjú harkály kopogását vette.
ahogy a csőrével belezi a fát és húzgálja a kukacokat,
mint egy tangóharmonikát. a kopogást talán morze-
jeleknek hiszik a konspirációs szobában. hosszan elemzik
a hangsort. *őzek legelnek a könyvespolcraól. látom a Szamosban
fürdeni Kafkát.* – foghatják a fejüket, ha ilyenek jönnek ki végül.

TANANYAGOK A SECURITATE ESTI ISKOLÁJÁBÓL

MEGGYANÚSÍTÁS FÉMDETEKTORRAL

ékszereit előre kipakolta egy tálba, és ő maga már teljesen meztelen.
mégis megjíjed,
mint akinek rejtegetni valója támadt hirtelen, és csak most kezdi sejteni.
te add át, te add át – türelmesebben kérleljétek, hogy szinte
rákéredzkedjen testére a fémkereső szerkezet.
persze hogy a ti gyűrűtök fog besípolni, és nem az ő csupaszsága.
ez csak természetes.
eresszétek össze arcotokon a vastag mosolyt és a vézna vonást ekkor,
pardon, mondogassátok illedelmesen.
újrakezdhettek, de már elértétek a célt:
az a sípolás egy életre beköltözött valamelyik fogába. ott lüktet tovább
ezentúl a gyanúsítás sajtó hangja.
fogva tartja, mint a rágást a száj.
hagyjátok beperegni a fényt a száján egy kicsit.
segítsétek fel rá a ruháit.

AZ EGYSZERŰ MÓDSZER

Leültetünk vele szemben egy életnagyságú családi fotót.
És megint, megint és megint.

A VEDLÉS HELYÉNEK LEÍRÁSA

finoman tiltakoznak néhányan, *annyi dolgunk volna*
még. s az arcok építési területén évekre előre felvillannak a ráncok.
beszédük kérés türelmetekhez. *még ne, még ne kezdődjön el*.
érezitek, a járdára potyog belőlük valami. a kezeitek között
összedőlnek,
mintha kölcsönadták volna már testüket.
futószalagon hadarnak, hadarással kapaszkodnak meg bennetek,

tanulékony leszek, tanulékony leszek.

pedig csak sétakocsikázásra hívtuk őket rigorózan naplemente után.

az ében autó ablakai mint az egyszerű napszemüvegek,
megszűrrik a város csípős esti fényeit.

néhány ember állja körül a viharban lerobbant égert odafent.

áttetsző damilfonatokkal rögzítik az ágakat. habos gipsszel
kenik le a nyílt töréseket.

a helyszín hamarosan készen áll.

itt korábban könyveket lóttek agyon. de azóta minden rendben.

magukra hagyhatjátok őket.

és elkezdődhet végre a vedlés.

Lövészárok, a 18. szakasz